

LA FLAUTA EN LA PREHISTORIA

L'origen de la flauta travessera no es coneix exactament. Podríem dir que es uns dels instruments més antics del món. Al començament eren simples tubs amb pocs orificis amb els quals es produïen sons o senyals de tipus comunicatiu entre les tribus primitives. Els materials eren simples, com ara ossos o fusta. Des del principi fins avui dia hi ha hagut nombrosos canvis a l'hora de construir-la que n'han afectat el so i el mecanisme. El so produït només amb el cap de la flauta s'assembla bastant al so que devien fer aquestes flutes prehistòriques.

LA FLAUTA EN EL RENAIXEMENT

La flauta travessera en aquest període es construïa d'una sola peça cilíndrica amb 6 forats molt separats entre si. També hi havia flutes dolces de diferents mides, se n'arribaren a comptar fins a 35 tipus diferents, classificades per veus: soprano, contralt, tenor i baix, en un intent d'imitar la veu humana.

LA FLAUTA EN EL BARROC

La flauta travessera passà a tenir un tub cònic que li permetia més proximitat entre les claus. A mes a mes, augmentà la tessitura a 2 octaves. En el segle XVII, Hotteterre inventà la clau del re en l'extrem. Fou gràcies a això i a l'aparició d'altres claus (la, re # i mib) que la flauta començà a tenir un paper de solista a les obres de cambra i als concerts. Un dels grans flautistes i constructors d'aquesta època fou J. J. Quantz.

LA FLAUTA EN EL CLASSICISME

En el classicisme la flauta travessera sofreix innovacions constants. La flauta s'allarga per aconseguir la clau del do. Més endavant Tromlitz inventa la clau de sol #, sib i fa. En aquest moment la flauta forma part de l'orquestra com a membre i demostra a poc a poc les seves possibilitats amb cada una de les innovacions. Però fins i tot així la flauta era un instrument molt inestable pel que fa al so i l'afinació.

LA FLAUTA EN EL ROMANTICISME

En el segle XIX es van arribar les principals solucions a les dificultats de sonoritat, d'afinació i de mecanisme gràcies a la figura de Theobald Boehm (1794-1881), que construeix una flauta de forats grossos, situats en una posició acústica correcta, i adopta un sistema de digitació que permet realitzar combinacions amb claredat i amb més comoditat. El material de construcció passa a ser de plata o alpaca, que permet una execució ràpida de les vibracions del so i que fa que sigui més brillant que abans.

A partir de l'aparició del sistema T. Boehm la flauta es converteix en un instrument més atractiu per als compositors, per això n'augmenta el repertori d'orquestra i de cambra. Des d'aquest moment i fins avui dia, la flauta ha demostrat una gran capacitat en qualsevol estil musical amb la seva gran gamma de colors i efectes.